

Somplákné Karaffa Katalin
Közeleg a HAZA-TÉR-ÉS-IDŐ?

Noha ez a hetedik alkalom, hogy részt veszek az Őskutatási Fórumokon, első alkalom, hogy megpróbálok megnyílni előttetek. Most annyi lelkiezőt és szellemi izgalmat adtak fentről, és persze kihívást, hogy le tudtam győzni a félelmemet, és most itt állok előttetek. Remélem, hogy a segítőim is velem vannak, míg megosztom veletek csekélyke tudásom, érzelmeim, gondolataim. Talán írni egy kicsivel jobban tudok, mint nyilvánosság előtt beszélni, ezért kérek ne legyetek túl szigorúak velem!

Egyszer olvastam egy mogyorófáról, amelyet ennek az egyetemnek a névadója, Nagy Lajos királyunk és felesége, Erzsébet ültetett, kedvelt várának, a diósgyőri várnak a tövébe. A mogyorófa hosszú évszázadokon át, állta a természet, a történelem viharait, megpróbáltatásait, mígnem egy nap, az 1920-as évek vége felé, az alatta lakó erdőmérnöknek eszébe nem jutott, hogy meg kéne szellőztetni a fa gyökereit. Az őrült ötletet tett követte: mélyen felásatta a mogyorófa környékét, elvágva ezzel a hajszáll-, illetve léggyökereket, aminek következtében a több mint 600 éves fa kipusztult.

Ez történt ősi múltunkkal, történelmünkkel, hagyományainkkal, híres magyar öntudatunkkal, hitéletünkkel, lelkiségünkkel! A hamisítások, a gyökérvágások hosszú évszázadok óta folynak. Maga Trianon is ezekre a hamisításokra épült, de előtte, sokkal-sokkal korábban meg kellett ágyazni a hamis vádaknak! A nyugati történetírást egyébként mindig is az éppen aktuális politikai igény határozta meg. Ami minden esetben azt jelentett, hogy igazolni kellett egy egységes német-frank uralmi jogosultságot Európa felett. Ennek következtében el kellett tüntetni, vagy meg kellett hamisítani az ősbirtokos-őslakos hun-magyar fajú népek történetét.

Hogy kik végezték ezt a célzatos, a dolgokat rosszindulatúan, szándékosan elferdítő munkát? Könnyen felismerhetők: ők a világ felkapaszzkodott démonikus urai, a káosz imádói, minden rend bomlasztói, a történelem a gazdaság a politika eredményesen gonosz szemfényvesztői, az önjelölt kivá-

lasztottak, a trónbitorlók, akik alattomos küzdelmet folytattak, már a kezdetektől, az ősi magyar tudás, az egyetemes állandóságot és fennmaradást biztosító magyar őskultúra ellen, hogy saját vélt „kultúrfölényüket” bebiztosítsák. Igen, ők azok, akik a világban szétszóródva, kevés kivételtől eltekintve, minden nemzetbe beleestek, mint a tetvek.

Eredetünk módszeres, és valljuk be, végzetes kétségbevonása Habsburg befolyásra folytatódott, akik származása megint csak nem kétséges. Hiszen IX. Leo pápa bankárától, a pápa nógatasára kikeresztelkedett, és a keresztapa - pápa által a kereszttségben a Benedictus Christianus nevet kapott Pierleone családból származnak. Fajtabéli pribékjeik, udvari történészeik tovább „munkálkodtak” a magyar nemzet megsemmisítésén. (Hunsdorfer, Budenz)

Sok-sok száz év óta folyik az ádáz küzdelem, a mindent lebontani, megrontani akarás, a lelki-ség-szellemiség felszámolása. S megrendülve jelentem, mára már nem csekély eredménnyel: túl sok magyart sikerült leterelniük a lelki útról, akik már nem találnak vissza Istenükhöz, akik lelke már nem képes a fejlődésre. Felborult a Bika-Skorpió tengely, az anyagiség-testiség és a lelki-ség-szellemiség tengelyének egyensúlya – az alacsonyabb rendű javára. Már nem értik az ősi elv lényegét, hogy a föld nem független az univerzumtól, az ember testi működése szorosan összefügg felső szintű lényével, a lelki-szellemi énjével. Az égi energiákat le kell tudni hozni a földre, majd azt jól, helyesen használva, mintegy újratöltve, vissza kell juttatni az égbe. Az ég átvitt értelemben az egyéni és közösségi, világmindenségi szellemiséget is jelenti. A lefelé húzó testiség, anyagiség oldalon túl fontos szerephez jutott az élvezeti lehetőség. Az utódnemzés, a gyermeknevelés elvesztette fontosságát. Pedig a tengely egyensúlya, illetve felfelé vezető energia nélkül nincs előre haladás a közösség, a nemzetség, a nemzet, illetve az emberiség számára. Tapasztalhatjuk!

A spirituális gondolkodásmód elveszett a

szakrális faj sok-sok tagja számára. A legmélyebbre kerültünk. A vallási bigottság nélkül gondolkodók pedig ráébredtek, hogy a lelki kapaszkodók (is) hiteltelenek. A jelenlegi „kereszténység” távolról sem töltötte, illetve tölti be feladatát. Mert kérdezem én: az elmúlt közel kétezer év alatta megkapta-e általuk maga a TANÍTÁS, amelyre Jézus az életét tette, pecsétként, azt a hitelt és fegyelmet, ami méltó az Ő tanításához?!

A többféle felekezeti rítust követő keresztények összlétszáma ma a Föld legnagyobb vallásának mutatja a kereszténységet. De, ha emberi világunk valóságát jól szemügyre vesszük, bizony nekem kételyeim támadnak az előbbi kérdésemet illetően! Csakugyan több százmillióan követik a Jézus által adott SZERETETI FŐPARANCSOT?!

Azt kérdeznék most sokan tőlem: vajon fel kell-e perzselnünk az egész búzaföldet, csak mert helyenként konkoly is található benne? Inkább ragaszkodjunk ahhoz, amit a kereszténység alapítója hirdetett! A legnagyobb vallás csak ezt várja tőlünk!

Csak hogy a konkoly nem magától lett! Elvetették, elhintették! Ezt a vallást pedig nem Jézus alapította! Még csak nem is a zsidók, noha valamennyi keresztény felekezet zsidógyökerű. Hosszú lenne most felsorolni, hogy kik milyen elvek alapján, s hogyan kerültek ebbe a vallásba, mintegy „trójai faló”-ként. De egy-két lényeges dolgot muszáj megemlíteni!

Gondoljunk csak bele, nem is olyan régen derült fény a középkorral kapcsolatos történelemhamisításokra – Heribert Illig és százfős szakmai gárdájának jóvoltából. S itt van a sokak által „szentírás”-nak titulált Biblia. Tudjuk, hogy már a születése körül is nagy viharok dúltak: maga az istentagadó Nagy Konstantin döntötte el, hogy mi a „szent” írás és mi az apokrif! Vagyis mi a kötelező, az ajánlott, meg a tiltott olvasmány!

Akár csak a „Kitalált középkor”-ban, a Bibliában felsorolt események egyetlen mozzanatát sem támasztják alá régészeti felfedezések! Pedig Isten a tudója, hogy mi mindent elkövettek az Ószövetséget saját hitük forrásaként elfogadók! Tehették, hiszen a régészvilág 90 százalékát is ők uralják! De hiába a nagy igyekezetük a hitelesség alátámasztására! Amit a bibliai idők régészeti leleteiként mutogatnak nekünk, azok, bizony korban vagy időben egyáltalán nem egyeznek.

A kitalált középkorból való Nagy Károlynak is megvan a bibliai párhuzama – Dávid király személyében. A Zsoltárok Könyvéből a 22-ben „megjósolja” Jézus keresztre feszítését, holott a keresztre való felfeszítést mintegy 600 évvel később találták fel! Lehet, hogy jövőbelátó volt? Kizárt dolog! Nem! Azért nem, mert az „önkiválasztot” nép történetére vonatkozó legeslegrégibb források még a négy zsidó rabbi által írt evangéliumnál is fiatalabb. A János által írt Jelenések Könyve kb. Kr. u. 100-ból való, míg a legrégebbi ószövetségi szövegek legalább Kr. u. 300-ból valók, mint ahogy az újszövetségi írások többi része is. Az a kis tény, hogy bizonyos, kevésbé jelentős szövegtöredékek, szabályok, elszámolások a qumráni tekercsek között is megtalálhatók, nem jelent semmit. Azt meg végképp nem, hogy az ószövetségi írás, a maga egészében, korban legalább a holt-tengeri tekercsek korával megegyezne, azaz legalább 2000 éves lenne, azt meg főleg nem bizonyítja, hogy a kora 2500-3200 éves lenne! Az viszont jelent valamit, hogy a Qumránban fellelt tekercseket Kr. u. 70-ig írták, tehát Jézus kora utánig! És hogy a Vatikánnak 60 év sem volt elegendő, hogy nyilvánosságra hozza a szidó-keresztény egyházra kínos részeket. A tekercsek 75%-a még a tudós-kutatók számára sem hozzáférhetőek, miként a Nag Hammadiban talált, úgynevezett gnosztikus evangéliumok.

Nemrég már azt is tudjuk, hogy az Ahmed Osman Ószövetségben szereplő teljes mózesi történet fikció! Ugyanis Mózes azonos volt Ekhna-tonnal, a lázadó fáraóval. Mózes istene is Aton volt, amit az önkiválasztott nép ki nem ejtett a száján. Helyette az Adonáj-t használták. Azonkívül egyetlen egyiptomi forrásban sincs nyoma az ott tartózkodásuknak, se a fáraó halálának, se a tíz csapásnak. A babiloni fogságnak ugyan van nyoma, de ez közel sem volt olyan súlyos, hiszen minden javaikat megtarthatták! Később, a Mezopotámiában felvett kultúrát, a turáni eredetű teremtés és özönvíztörténetet, a mitológiát kisajátították, az érdekeikhez igazítva, átdolgozták, majd egyszerűen sajátjukként „tálalták”. Az sem véletlen, hogy Ábrámot tartják ősatyjuknak, aki a szemúri Ur városában élt.

Nos az Újszövetséggel is hasonló a helyzet. Az adott korból Jézusnak sincs nyoma egyetlen közismert történeti forrásban sem. Mint ahogy Ke-

resztelő Szent Jánosnak sem. Az meg egy másik kérdés, hogyan keresztelhetett, ha még a kereszténység ki sem volt találva! Ellenben Jézusnak létezik nyoma a qumráni tekercsekben, de úgy 100 évvel korábról, sőt még az őt vallató főpapról is. Az Újszövetséget érintő hamisítási munkák legfőbb bátyája Saul volt, az önjelölt apostol, akit még most is „Szent” Pál-ként idéznek a keresztény templomokban. Akit az igazi apostolok több ízben is száműztek Hiero Sóllyomból, Jeruzsálemből. Az Újszövetséget Jézus halála után 70-100 évvel írták, ami abszolút kétségessé teszi a hitelességét.

Az Újszövetséget érintő hamisítások megértéséhez (mert, hogy többen is, többször is megírták, átírták, elvettek, majd hozzáadtak, J. élettörténete melléktörténeteket szült, rögzítik minden szavát, minden pillanatát! Mindig az érdekek szerint!) ismerni kell a tágabb történelmi hátteret. Jézus elfogadott korában a Párthus-Birodalom részint Mezopotámiában, a szemúrok földjén, részint Palesztina (Pileste) északi részén Júdeában terült el, de kiterjedt egészen az Indusig. Ereje, birodalma a rómaiakéval vetekedett, Kr. e. 53-ban megsemmisíté Crassust és seregét. Jézus anyja a párthus arsakida-uralkodóház tagja. Azt hiszem, nem kell túl nagy képzelőerő, miért hajtottak végre merényletet Jézus ellen, s miért hamisították meg a történetét, és kik tették.

Megállapítható, hogy létezésének, égi, isteni eredetének egyetlen hiteles bizonyítéka (jelenleg!) a Turinban őrzött halotti leple. Megállapítható, hogy születésétől a tanításain át a haláláig semmi sem úgy történt, ahogy az „írva vagon”. De mi, gyökérfajú-népek, tudjuk, hogy Jézus valása, a szeretetvallás, népünk őstudásának, természetvallásának egyenes folytatása, továbbvitele – megőrizve benne a hagyományos meggyőződések, szokásokat. Ez az őstudást hordozó eredeti vallás viszont teljesen eltemetődött a kétezer év alatti hatalmi rendszerekben. Az emberiség, de ami a legfájóbb, a mag népe elvesztette a titkait is őrző eredeti hivatástudatát, saját történelmének ismeretét. Ezért én azt mondom, hogy a Jézus által kijelölt út javarésze még hátra van!

Megjegyzem, volt idő, amikor (maradva a konkolyos hasonlatnál) felperzselték a konkolyos területeket, és visszaállni látszott a régi rend. Itt a reformáció zászlóbontására gondolok, de főleg az

erdélyi unitáriusokra. Ez a népi irányzatú vallás ragaszkodott az ősi szittya szentháromsághoz, a szent család hármasságához. Azonkívül nem fogadta el, hogy az Atya és Jézus egy! Hirdették, Jézus nem egylényegű az Atyaistennel, csak hasonló hozzá! Mert csak egy az Isten! De sajnos később a megtisztult területek újrateremtődtek. Ma már nincs különbség a felekezetek között. Ma már kevesen tudják, hogy a Csíksomlyó-i búcsút is az unitáriusok ellenében, a katolikus hit védelmére hívták életre a hithű Báthoriak (a ferencesek oda-telepítésével). De úgy tűnik, hála Istennek, kezdi elveszíteni (vagy már el is veszítette?!) felekezeti jellegét. Ökumenikus lett. De én inkább azt mondom, a magyarság nagy találkozó- és zarándokhelye, ahol minden pünkösöd hajnalon egyre több megvilágosodott magyar várja a Napbaöltözöttet, a magyarok égi édesanyját. Nos ezért nem ment II. János Pál Csíksomlyóra, romániai tartózkodása idején.

Úgy tűnik végső évekhez közeledünk, és isteni ősiségünkért, végleges szabadságunkért, s tiszta egyszerű hitünkért újra csak azokkal kell megküzdenünk, akik az évezredek során mindenütt a nyomunkban voltak – Egyiptomban, Mezopotámiában: Szemúrban¹ és Baballonában², a Kaukázusban, a Kárpát-medencében. Mindenüvé beáramoltak, beépültek. Még a Vatikánba is. S bizony, végig nézve a pápa virágoktól megfosztott temetését, s rátekintve a főpapok sorfalára – egy pillanatnyi kétségem sincs abban, amit kb. 4 éve a párizsi bíborérek nyilatkozott (aki maga is önkiválasztott nép fia) „Tessék tudomásul venni, hogy a keresztény főpapok 65%-a Isten választott népéből való”.

Egy biztos: nem sok időnk van a tétovázásra. Az ír Malachiás jóslata is beteljesedni látszik: a „De labore solis” azaz a „Nap fogyatkozása” pápáját már az utolsó pápa követi, a „Glória olivae”, az igazi római Péter, és Jézus újbóli eljöveteleig.

Jeleket már 1992 óta kapunk, de (ezeket) kevesen vették komolyan az égiek üzenetét. Mára megszapordtak a jelek. A 4 őselem is egyre többször nyilvánul meg.

A hétköznapi tudatállapotokon túl kell lépni végre, hogy újra megértsük, hogy van egy fölöttes

¹ MEZOPOTÁMIA turániak lakta déli tája

² NINIVE

isteni erő, aki vezeti az életünket. Földünk evolúciója egy újabb szakaszához érkezett. Megkezdődött az átalakulás az úgynevezett, „Krisztusháló”-ként ismert sugárzó energiamező újrarahangolásával. Nagyon változik a világ. A dimenzióváltással az élet egy újfajta, de én inkább azt mondanám, az ősi tanítások szerinti megközelítése már elodázhatatlan! S ne feledjük az összefüggést a Földünk sorsa és a rajta élő egyének jellembeli, szellemi, spirituális és egészségi fejlődése, avagy mindezek hanyatlása között! Nagyon mélyről kell indulnunk, a felkészülés már elkezdődött. Azt már tudtuk, hogy a Föld energetikája megváltozott, s ezzel együtt a szellemi töltése is.

A Föld rezgése 1994-ben 8,6 Hz-ről 10 Hz-re ugrott. 2000-ben pedig 13-ra, ami folyamatosan emelkedik. A 2000-ben bekövetkezett elhajlással a jelenlegi földi civilizáció áttért egy előrehaladott fázisra. Az evolúciós ugrás a Föld rezgésének megugrása asztrológiailag is új kor kezdetét jelenti. Áttértünk a Halak-ból a Vízöntő korába. Ez szerintem az 1999. augusztus 11-én bekövetkezett teljes Napfogyatkozás-sal meg is történt.

Vannak barátaim, akik ezt kétségbe vonják, merthogy nem érzik a változást. Ez azért van, mert túl mélyről indultunk, a változást még kevesen érzékelik.

Ezt a dimenzióugrást, csakúgy, mint a korábbiakat, egy kaotikus időszak előzte meg – szinte minden területen: gazdasági, társadalmi, ökológiai, lelki-szellemi szinten egyaránt. Pedig ahhoz, hogy képesek legyünk egy magasabb szintű spirituális rezgésszint elérésére, ahhoz magasabb szintű testi-lelki egészségszintre van szükségünk.

A lelki-szellemi szintű változást, egy spirituálisabb embertípus kialakulását 2010 körüli időkre várhatjuk. Tehát gyökeresen átalakul a földi civilizáció, s megkezdődik a kozmikus civilizációba való beilleszkedés, kialakul egy új Európai térség kárpát-medencei központtal. Így a mag népe, az úgynevezett gyökérfaj, az első igazi földi civilizáció alapfaja – visszakapja fontos szerepét.

Az evolúció folyamán folyamatos dimenzióugrások valósulnak meg – egyre nagyobb és nagyobb léptékben, vagyis a folyamat folyamatos növekedése – elosztás sorozatból áll.

A Föld és az emberi agy frekvenciái kölcsönhatásban vannak, melyet a szent aranymetszés szabályoz. Így a Fibonacci-sor szerint 8 Hz-ről

13-ra emelkedett, majd folyamatosan 21 – 34 - 55 és 89 Hz-re, ami az események rendkívüli felgyorsulását jelenti.

Most csak annyit remélhetünk, hogy a születendő új világnézettel visszaáll a régi rend, az egyensúly, a tudatalattiban tárolt emlékeink még őrzik az ősi hitvilágot s az új evolúciós lépéssel, az isteni beavatkozás következményeként, kialakul egy fejlettebb embertípus, s követhetjük a jézusi utat, a szeretet útját.

Isten segítőkét is küldött hozzánk a spirituális váltáshoz: egyrészt az indigó-gyerekeket, ők az 1992-től leszületett gyerekek, akiknek a 6. csakrajuk, vagyis a 3. szemük nyitva maradt (testük körüli auráról). Az ő feladatuk helyreállítani az egyensúlyt a felső égi erők és a Föld között. Nekik kell segíteni újratemetni azt a technikát, ami az emberek energiamezejét helyreállítja, hogy megkezdődhessen a spirituális felemelkedés. Ők azok, akik példanélküli képességekkel születtek, születnek, és nem manipulálhatók. Velük kell élnünk a sugárzó lélek életét. Mert ha a lélek spirituálisan fejlődik – nagy energiákat és szeretetet sugároz. Tehát a világ reménysége a szívünkbe van elültetve. A szívben lakozó szereteten keresztül jön majd el a Föld gyógyulása.

Másrészt a hathorok, akik 13 vannak, a közvetítőjüket Avar-nak hívják. Az egészség és a tudatosság elérésében segítenek majd, a tudatosság számos szintjén, de nem zavarják meg az összhangot más lelki segítőkkel, kozmikus kapcsolatokkal. A föld evolúciója során már többször voltak itt. Leginkább az ősi Egyiptomban kerültek kapcsolatba a földiekkel. Természetük energiajellegű és több dimenziót is áthat. Egy másik univerzumból jöttek a Szíriuszra át.

Mivel hatalmas változások kezdődtek a bolygónkon, azért jöttek, hogy a tudatosságot magasabb dimenzióba emeljék. Mostanra az emberi tudat átjutott két póluson: megérte a Földanya tudatát, majd az önállóság, a férfias apatudatot, de a kettőt együtt sohasem. Most a kettőnek egyszerre kell megjelennie, minden egyes emberben. Most a női pólus megelevenedésével visszatérnek az ősi misztériumok, visszaáll az egyensúly, az egész naprendszerre vonatkozóan is, különböző időpontokban. A folyamat párhuzamos. A Föld változása minden élőlényre hatással van. Mindegyik végig-

járja a saját fejlődését, követve a Föld átalakulását egy magasabb rezgéstartományba. Közben a Napunk is változik. A Föld változása egyedi változás a bolygók között – ezért jönnek ide különböző lények, más-más dimenzióból, hogy megfigyeljék a történéseket. Hát ennyire különleges a Föld helyzete!

Kívánom hát mindnyájunknak ez ősrégi hazánkban, hogy találjunk rá az ősi útra. Tegyük minél többet a hagyományaink jelenlétéért, őseink tanának befogadásáért. Kívánom, hogy nyíljon meg újra az Ég és a Föld közötti átjáró. A két világot elválasztó határról pedig tűnjön el az anyag. Tűnjenek el a lélek felemelkedését viszsztatartó erők: a gyűlölet, az irigység, az öncélú és gátlástalan becsvágy, a tompaság, a félelem! Szűnjön meg végre a lelkek ájult bénulása! Kerüljön minden magyar birtokába a TUDÁS, emlékezzenek ismét az ősképeikre! A gonosz erők helyét vegye át a SZERETET és GONDOSKODÁS!

Végül magamról egy pár szót: én is isteni kegyelemben részesültem 35 éven át nagyon szeretett könyvtárosi hivatásom után – újra elhivattattam. Új útra küldtettem. Felvették velem a kapcsolatot. Szeretném hangsúlyozni, hogy nem az ufókutatásból ismert eltérítése módon. Egyszerűen megtapasztaltam egy találkozást egy fénylényel, a saját otthonomban, akitől hatalmas energiákat kaptam. Ezt a találkozást másfajta élmények is követték, követik a mai napig, de mostanában egyre ritkábban. Ezek után óriási késztetéssel fordultam az ősiség megismerése felé, és bár asztrológus is vagyok, még mélyebbre merültem az ezotéria és a parapszichológia ősi tudományában. Így történhetett, hogy már nyugdíjas fejjel doktoráltam.

A lényeg: a megszerzett tudást, mely parányi, a megszerzhetőhöz képest – nem öncélúan használom. Szeretek mindent minél többeknek átadni – türelemmel és szeretettel. A párthusok...

Rózsás János

TÜKÖRJELENET

1944. decemberének elejét mutatta a naptár. A második világháborúnak érezhetően a végki-fejlethez közelítően felfokozott, lázálomszerű eseményei gomolyogtak körülöttünk. A tűzkatlaná változott Kárpát-medencében feldúlt otthonokból kivert menekültek, a hadra fogott férfiakról megfosztott, védtelen családok gyötrelme az égre kiáltott. Az ide-odahullámzó, a magyar tájakat szerzetését szabdaló frontszakaszokon, az életre-halálra vívott véres küzdelemben, a városokat ért megmegújuló bombázások égzengésének forgatagában senki számára nem volt egy pernyi enyhülés vagy nyugalom. Ebben a vibráló légkörben minduntalanul visszacsengett a fülünkben a lemondóan áradó, az elkerülhetetlen végzetet idéző dallam:

**Csak egy nap a világ,
Csak egyetlen egy csók az életünk,
Ki tudja mi vár ránk,
Ki tudja, holnap mire ébredünk?...**

Több mint hatvan éve múlt annak, hogy azokban a sorsdöntő napokban, hetekben lejátszódt velem egy megtorpanásnyi, gyorsan elszuhanó jelenet, melyet feledni nem tudok. Az emlékezetemben azóta sem halványult el nyomasztó hangulata, de csak most van lelkerőm ahhoz, hogy a réges-régi sebeket feltépve, megörökítsem írásban.

Katonai szolgálatra mozgósított, otthonából kiszakított tizenennyolc éves levante voltam. A különböző városokból verbuvált fiatalok századnyi csapatát, a budapesti Üllői-úti laktanyában sebteben kiképzett alakulatunkat a németek harci feladatra vetették be a Balaton felvidéki frontszakaszon, páncéllöklökkel felfegyverezve. Önvédelem céljából - a fiatal életek cinikus semmibe vevésével - mindegyikünknek csupán egy-egy ócska és ósdi Mauser-puskát adtak, tíz tölténnyel. Az volt a parancs, hogy hamarosan el kell majd foglalnunk valahol, egy általuk kijelölt terepen a

hevenyészett fedezéket, és kilövöldözni a felénk tartó, előre nyomuló T-34-es szovjet tankokat. Beteges agy szülte gondolat volt, hogy mi, serdülő kamasz fiúk majd feltartóztatjuk az ellenséget. A nyilván képtelen és kalandor módon kiesztelt katonai feladat teljesítését nem lehetett megtagadni, a kilátásba helyezett felkoncoltatás terhe mellett.

Fiatalos könnyelműséggel, a mindennapok részévé vált háborús hangulat kábult légkörében, sorsunkat elfogadva énekeltük:

**Ma este indulunk a frontra,
Búcsúzni jöttem kis Kató,
Ne félj vigyázunk mi magunkra,
Velünk az Isten, kis Kató!
Elkísér a csókjaid emléke,
Az élet szép, szeretni jó,
Patyolatfehér ágyacskádban,
Gondolj majd néha rám, Kató!**

Az indulásra kijelölt hajnalon teljes menetfelszereléssel, némi hideg élelemmel ellátva, le kellett vonulnunk a laktanya udvarára. A kora reggeli szürkületben megpillantottunk egy kordélyt, melyen - mint kiderült - csapra vert pálinkás hordó várt reánk. Tudomásunkra hozták, hogy amíg meg nem érkeznek a teherautók éretünk, mindenki annyit ihat, amennyi jól esik! Akinek van butykosa, kulacsa, teletöltheti magának az útra! Hogy aztán hova szállítanak minket, azt a hordó körül tolongó, jókedvre derült bajtársaimmal együtt én sem sejthettem.

Soha nem szerettem a pálinkát, még a szagát is nehezen viseltem el. Most is émelyegve szédelegtem tőle. A laktanya fala mellé húzódva néztem, hogyan nyakalnak a fiúk. Hiába nyújtották felém a csajkafedélbe csurgatott italt, elhárítottam magamtól. Undor fogott el arra a gondolatra, hogy a németek magyar pálinkával itatnak le minket, úgy küldenek a biztos halálba. Magas kitüntetések, a vaskereszt ígéretével elszédítve indítanak mindnyájunkat a vak veszedelembe, és mindezt pálinkával még meg is tetézik.

A közvetlen magyar parancsnokunk, egy százados lelkesítő beszédet mondott a bizonytalanul imbolygó, italhoz nem szokott fiataloknak, akik zsi bongva helyeseltek a végső győzelemről szóló ábrándképekhez. Senkit nem zavart, hogy mind eközben a szovjetek által Csepelről indított aknalövedékek csörömpölve csapódtak be a közeli

épületek cseréptetőin át, és abból akár mi is kaphattunk volna. Iszonyodva meredtem erre a drámai jelenetre, melynek tragikumát a benne szereplők fel sem fogták, csak a háttérben mozgolódó, számítóan intézkedő német tisztek voltak tudatában.

Tisztában voltam azzal, hogy jó vége nem lesz a reánk váró utazásnak, de egyikünknek sem volt menekvési lehetősége a közeledő végzet elől. Mámoros tekintettel, teli torokból énekelték a fiúk, csak úgy zengett a laktanyaudvar:

**Bajtárs, ma még tán csak öt perc az élet,
Öt perc, és nincsen tovább!
Bajtárs, ha érzed, hogy fáj még a szíved,
Otthon még gondolkod rád!
Bajtárs előre, ma olcsó az élet,
Jöjjön a legszebb halál!
Bajtárs, bajtárs, csak öt perc az élet,
Mindegy, de győzni muszáj!**

A leponyvázott, padokkal ellátott teherautókon megtett több napos, az ide-odahullámzó frontszakaszokat kerülgető utazás után egy-két napi pihenőre elszállásolták elcsigázott, kimerült csapatunkat Balatonalmádiban egy néptelenné vált, üresen kongó üdülő épület első emeletén. Végre osztottak köztünk konzerveket, kenyeret, és szakácsnak felcsapott bajtársunk teát is főzött a számunkra, a konyhán talált készletből. Az ételmelegebbek a kifosztott üdülőben még felhajtottak valami bútormaradékot, amivel a cserépkályhákat fel lehetett fűteni.

A sok didergés, szélfúttá platón való utazás után a lakkozott padlójú üres szobákban, hátizsákkunkat a fejünk alá téve elterültünk, élvezve a pillanatnyi jóllakottságot és a száraz, szélvédett oltalmat. Aludtam egy jó nagyot, de aztán a szükség lehajtott a földszintre.

Ahogy ott gondolataimban elmerülve, bal-sejtelmektől gyötörtén bandukoltam a lépcsőházban visszafelé, felérve a fordulóhoz, szemben találtam magamat egy nagy, aranykeretes tükörrel. Úgy látszik az senkinek nem kellett, vagy nem jutott eszébe magával cipelni a súlyos darabot.

Nem is tudom, mikor néztem utoljára tükörbe, és meglepődve néztem végig magamon. Borotvátlan, vörösös szőrzettel borított arcom olyan idegennek, fáradtnak tűnt. Amikor néhány héttel

azelőtt eleget tettünk a behívó parancsnak, a lak-tanyában nem adtak ránk katonai egyenruhát. A kezdettől fogva a saját polgári öltözékünket visel-tük, és úgy indítottak minket a frontra. A gyűrött külsőn erősen meglátszott az elmúlt hetek nyo-ma, de mi tagadás, az alapos tisztálkodás hiánya is.

Nagyon árvának, elhagyatottnak éreztem ma-gamat. A végtelenségig húzódó háborúban kérges szívűvé vált német tisztek lelketlensége, magyar parancsnokaink vak engedelmissége olyan kiszol-gáltatottá tett mindannyiunkat. Nem tudom, hogy az időközben kijózanodott bajtársaimnak mi jár-hatott az eszében, hogyan fogták fel kilátástalan, vészt jósló helyzetünket? Nem beszélünk róla, nem tanakodtunk egymás között arról, hogy mi vár ránk. Kerültük egymás tekintetét, próbáltunk hetykén, daliásan viselkedni, mint kemény kötésű katonák. Se éhesen, se fáradtan nem panaszo-kodtunk, nem háborogtunk. Miért volt ez így? Ka-maszos zárkózottság? Vagy úgy képzeltük: mindez valójában katonadolog, a háborúban így kell en-nek lennie? Vagy attól féltünk, hogy a másik gyá-vának néz bennünket, kishitűnek, aki nem hisz a sokat emlegetett végső győzelemben? Azon is töp-rengek: talán akkoriban - a mindenre elszánt né-met megszállók által sugallt fenyegető légkörben - már megtanultunk hallgatni?

Egyedül voltam a lépcsőházban, nem volt semmi mozgás. Megálltam a tükör előtt, beleka-paszkodva a keret alsó szegélyébe. Merően néz-tem a saját, figyelmesen reám szegeződő szem-imbe. Szinte mintha a tekintetemen keresztül a saját gondolataimban akartam volna olvasni vagy netán vigaszt, bátorítást keresni.

Úgy éreztem, legalább saját magamhoz kell őszintének lennem, és feltenni a kérdést végtelen kiábrándultságomban, csalódottságomban, min-den önáltatás nélkül: most valóban a hazámért kockáztatom az életemet, amire egy életen át ne-veltek? Vagy idegen érdekek értelmetlenül oda-vetett áldozata leszek csupán? Mi haszna lesz a hazának a reám váró, elkerülhetetlenül közeledő megpróbáltatásokból, mit váltok meg értelmetlen halálommal? Aztán azt próbáltam kiolvasni a te-kintetemből, hogy vajon túléllem-e ezt a szörnyű kalandot, vagy meg van pecsételve a sorsom, és

néhány napon vagy héten belül, valahol egy heve-nyészett sírgödörben örök sötétség borul reám?

A tükör nem adott választ. A csüggedt és szomorú tekintetem nem látott a jövőbe. Vala-kinek a lépései kopogtak a felső folyosón. Gyorsan elfordultam a tükörtől, és görnyedten lépegetve megindultam felfelé a lépcsőkön. A fal felé húzód-tam egy szemben jövő, idősebb német katona elöl, akinek a szája szögletében füstölgött a cigaretta. Szemlátomást ő is elmerült gondolataiban, mert elfelejtette megszívni a hamvas végű cigarettát.

Amire a tükör nem adhatott választ, de előre sejthető volt: néhány nap múlva bekövetkeztek a végzetes, életemet hosszú évekre befolyásoló, ret-tegett események. Szerencsésen túléltem ugyan a háborús kalandot, de néhány nap múlva szovjet fogságba estem. Megkezdődött életem új szakasza, amikor a lenézően goromba német kommandót, a gyűlöletet felénk sugárzó szovjet váltotta fel. A hadbíróság háborús bűnössé nyilvánított, de csak tízévi, Szibériában letöltendő kényszermunkára ítélt golyó általi halál helyett. Ezzel ugyan hala-dékot kaptam a sorstól, de nem tudhattam, hogy mi lesz a folytatás, mi vár rám ott messze ide-genben, a csekély túlélési lehetőség bizonytalan-ságában?

A következő szembesülés önmagammal né-hány hónap múlva, az odesszai börtönben történt. A fürdő öltözőjének a sarkában egy vödör kénes-olajos fertőtlenítő folyadék állt. A fölé hajolva láttam viszont újra az arcomat, egy futó pillan-tásra. Ezúttal szinte taszítóan idegen voltam ön-magamnak: megborotválva ugyan, de kopaszra is nyírva, kiéhezetten beesett arccal, mélyen bent ülő szemekkel. Ábrándozásra nem volt idő, mert lökdösődve tuszkoltak kifelé cellatársaim közt, hogy a következő fürdőzők csoportját zavarhassák befelé, a gőzben úszó, szappanlétől síkos helyi-ségbe.

Újabb tükörjelenetre többé soha nem került sor. Lassan peregtek a rabság évei először Ukraj-nában, majd Észak-Urálban, végül messze Ázsiá-ban. A halál angyala időnként fenyegetően közeli-tett felém, elbúcsúztam az élettől a kórházi ágyon, de a jó Istennek az volt a szándéka, hogy ne vesz-szek el nyomtalanul. Néha napján, távolból futó pillantást vettem önmagamra a barakkok abla-

kaiban visszatükröződő napfényben, de a gondolataim máshol jártak.

A rabság éveiben elég idő adódott arra, bármiféle tükörrel való szembesülés nélkül is, hogy el-eltűnjem az idegen emberek sokarcú tömegében: miért is osztozom ezrek és ezrek, milliányi szovjet rabszolga sorsában? Miután már annyi mindenben mentem keresztül, megedződtem testileg-lelkileg, nem gyötörtek kétségek. Sorsomat elfogadva, a jó Isten akaratában megnyugodva néztem a jövőbe. A mindennapok sodrában, mint tapasztalt, túlélésre berendezkedett rab, nem voltam már közvetlen életveszedelemben. A reményesség éltető ereje napsugárként derengett át a borongós gondolatok felhőin, csitítva a honvágy mardosó fájalmát. Habár tárgyilagosan bele kellett törődnöm abba, hogy le kell töltenem a rabság tíz esztendejét, józanul tudomásul kellett vennem, hogy a lágerből történő viszonylagos szabadulásom után, a sztálini törvények értelmében, következik az örökös száműzetés valahol Távol-Keleten, és soha nem láthatom meg a szülőházamat, a szívem titkon mégis hitegetett a szebb jövővel.

Amikor az ötvenes évek elején, a kazahsztáni Ekibasztuz lágerében, idegenek között hányódó magyarok, néhányan összejöttünk nyári vásárnap délután valamelyik barakk árnyékos tövében, a már távol keleti száműzetésbe távozott honfitársainkra gondolva, saját sorsunkat előre látva, így énekeltünk, a ködbevesző otthonunk után sóvárogva:

**Álmodó Tisza-part, szívem-lelkem odahajt:
Legelésző nyáj, délibábos táj,
Árva szívem csak utánad fáj, fáj, fáj, fáj!
Nádfedél, faluvég, eljutok-e haza még?
Vár otthon reám az édesanyám,
Visszavár a szép magyar hazám!**

Aztán mégsem vágyakoztunk hiába, eljuttunk haza. Sztálin halála után a csekély számú, hírmondónak életben maradt volt magyar rab számára megnyíltak a szovjet munkatáborok kapui és közel tíz év után visszatérhettünk a szülőföldünkre, szép Magyarországra.

Az én hosszúra nyúlt életemben sok esztendő telt el a második világháború borzalmai, a rabság gyötrelmes évei, a kommunista rendszerű államban megélt évtizedek után. Az elhalványuló emlékekre, feledésbe merült eseményekre újabban megélt tapasztalatok rakódtak, rétegződtek, majd ugyancsak elmerültek a múlt ködében. Azonban vannak feledhetetlen mozzanatok, nyugtalan álmaimban vissza-visszatérő emlékek, melyek a sorsdöntő pillanatok mélyen beivódott, soha be nem gyógyuló lelki sérülései. Ősz fejemmel már sok mindent elfeledtem, de a tükörképem valamikori, halálfélelemmel teli pillantását - soha el nem feledhetem. A második világháború lidérces rémképei majd csak velem múlnak el örökre...

Nagykanizsa, 2005. június hó 17-én.

Fenyvesi Attila

CSAPONGÓ GONDOLATOK A NÉP. NEMZET. NEMZETISÉG KÖRÜL

***Megfakul a dicséret aranya,
Ha magát dicséri a glória;
De amit az ellenség is elismer,
Az dicsőít, az tiszta s égbe ível.***

Shakespeare

Gyakran felvetődik - nyíltan, vagy burkoltan - a nemzeti hovatartozás kérdése. Fontos az, hogy ki

milyen nemzetiségű? Nem! - de lényeges, hogy az ember belül, milyennek vallja önmagát, és hogyan, miként cselekszik. - Ha megkérdezik milyen nemzetiségűek vagyunk, akarunk-e őszintén válaszolni? Feltételezésem szerint, nem, pedig az igaz válasz mindenkiben ott lakozik. Felmenőimet az egyik ágon szépapámig, a másikon dédapámig tudom megnevezni. Ki milyen nemzetiségűként

látta meg a napvilágot: nagyon is tudom, de ki mondhatom-e anélkül, hogy hátrányt ne szenvednék miatta? A kérdésre a választ nem azért tartom vissza, mert félek, hanem embertársaim fejével igyekszem gondolkozni, és azoknak a helyzetébe próbálom magam elhelyezni, akik a határaink túloldalán élnek. Azt hiszem, hiába hirdetnek bármilyen széleskörű demokráciát, bennünk még mindig megmaradt az önvédelmi félsz, ami abból adódik, hogy még napjainkban is, egyes hatalmi megnyilvánulások, vagy politikai erővonalak nem minden kijelentést tartanak elfogadhatónak. Sajnos - a harmadik évezred elején - a választ fontolóra kell venni, az ember szűkkeblű érdekeire van tekintettel, gondolnia kell csemetéire, retyerutyájára, sorstársaira.

Naponta halljuk a tirpák, a szerb, a sváb, a román, a cigány, a tót, a zsidó, stb. melléközrejekkel töltött megkülönböztetéseket. A hovatarozás firtatása mögött jó és aljas szándék, esetleg tudatlanság telítődhet. Az élet természetes velejárója, ha valamilyen vizsgálódásnál ez a téma szóba jön. Ha egyes emberek ajkát azért hagyják el ezek a valóságban hétköznapi megjelölések, hogy alatomosságtól vezéreltetve, és csavaros, burkolt megfogalmazással az arra hajlamosak körében gyűlöletet keltsenek, az már bűn! A bűn elkövetői maguk a szítók, míg a szónoklatok „befogadóinak” a tájékozatlanság, a butaság, az érzélemazonosulás terhe róható fel. Észre kell vennünk, gyalázkodásunkkal vészterhes bűnt követünk el embertársaink, de önmagunk ellen is. Gondoljunk arra, amikor más népek „képviselői” - bármilyen ürügy kapcsán - bántják a magyarokat. Ugye, ez nem esik jól, sértve érezzük magunkat, és természetes ösztönből fakadóan elégtételt akarunk venni. A tisztességünkön, becsületünkön esett csorbát ne a népen, nemzetén köszörüljük ki, hanem a bűnös „egyénen”. ((Emlékezzünk a második világháború szörnyűségeire! Mi is történt valójában? - Emberek egyéni képességeikkel, „kedvező” bel- és külpolitikai körülményeket meglovagolva, látszólag hiteles és kecsegtető eszmékkel, emberek millióit tévesztettek meg, amely világméretű katasztrófa okozója lett.))

Balszerencsés történelmi eseményekre vizsgálódva, - amelyek a magyar nemzetén mély sebet ejtettek és sok magyar életét oltották ki -

egy lényegtelen kérdés követeli a választ: él még köztünk vérvonal szerinti tiszta magyar, ha igen, mennyi? ((Már létezik „magyar” fajelmélet, amely szerint a valós magyar leszármazottságot az alkaron meglévő turáni vonal mutatja!!!)) Ha végig gondoljuk hazánk utóbbi ezeréves történetét, akkor láthatjuk, a Kárpát-medencénkbe különböző nemzetiségűeket fogadtunk be, vagy éppen séggel mi kezdeményeztük letelepedésüket, így egyértelmű választ a genetikai vizsgálatok adhatnának. Tényleges eseményekkel, nemzetiségekkel nem akarok példálózni, de ennek is oka van, ugyanis nem biztos, hogy egyes történelmi korszakot, vagy eseményt „helyesen” értelmezek. Aggályom onnan ered, hogy négy éve az érettségi előtt álló fiainak és osztálytársainak a történelem tételeket segítették kidolgozni. Szívesen vállaltam 'hisz önös érdek is vezérelt: frissíteni ismereteimet! Összesen 5, azaz öt történelemkönyvet vettem elő, amelyek akkor „aktuálisak” voltak. Valamennyi könyvben a fontosabb történelmi események rögzítésre kerültek, de egy-egy esemény 5, azaz öt fajta megvilágításban „ragyogott” előttem. Szépnek, élvezhetőnek tartom a színek kavalkádját, de ezen a téren nem lehetünk szabadelvűek.

Ha a koramúlt történelmét ennyire „változatosnak” látjuk, akkor az ezer év előtti időszak magyar történelmét hogyan ítéljük meg?

Az utóbbi években, de különösen az elmúlt hónapokban, abban a szerencsében részesültem, hogy sok barátomtól a régmúltunkkal foglalkozó könyveket kaptam ajándékba. Érdeklődéssel olvastam, de egy valami nem tetszett, sőt megdöbbsentett. Tudós és áltudós emberek, tudós és áltudós társaikat a nagy nyilvánosság előtt hazug jelzővel illették. ((Ki a tudós, és ki az áltudós? - azt gondolom nem nekünk, egyszerű polgároknak kell eldönteni.))

Tudósaink! - ez nem méltó Önökhöz! Mit várhatunk el a politikusainktól, a hatalom gyakorlóitól, ha önök - a jövő nemzedékét formáló nagyjaink - egymással perpatvarban állnak. Nem kellene leülni és a véleménykülönbségeiket higgadtan, érvékekkel alátámasztva megvitatni? Netán attól félnek, hogy a másik félnek is igaza van, de lehet, hogy egyiküknek sem! Mindnyájunk közös érdeke - nekünk olvasóknak, és Önöknek, mint tudós nagyságoknak - minél mélyebben megismerni

gyökereinket. Egy-egy korszak eseményeivel, történéseivel kapcsolatos megállapításaiknál néha-néha azt a fránya feltételes módot is be lehetne iktatni! - Nem azért, mert földi halandó örök érvényű igazságot nem mondhat ki, hanem a nemes cél, az elfogulatlanság, a tisztesség látszata ezt esetenként megkövetelné, hiszen éppen önök cáfoltak meg történelmi tényként kikiáltott állításokat. Beismerhetjük, hogy új ismeretek, frissen feltárt régészeti leletek birtokában egy korábbi feltételezést, tényként elkönyvelt megállapítást felül kell értékelni, át kell írni.

Hölgyek, Urak! Nagyon fontosnak tartom, hogy érzelmekre, megérzésekre támaszkodva is kezdhünk valamit vizsgálni, kutatni, de megalapozottság és a minimálisan szükséges információk birtoklása nélkül tisztességesen csakis véleményünket közölhetjük, a való megismeréséhez és tényként való közzétételéhez több kell. Állításokat csak úgy tudok elfogadni, ha kellően igazolt tényekkel, adatokkal támasztják alá. A szakmából adódóan - ok-okozat, összefüggés feltáró - mindaddig feltételezésnek tekintek minden olyan információt, amely nem ellenőrizhető, álságos logikai következtetések eredménye. Kérem, kövessék és tiszteljék egymást, ha másért nem a tisztánlátás érdekében. Köszönöm! Munkájukhoz sok sikert és jó egészséget kívánok!

„Magyar” pártpolitikusok akaratlanul - vagy nagyon is céltudatosan! - lelkükben sértik meg honfitársaikat. Példát szándékosan nem említek, mert egyik mellett sem szeretném elkötelezni magam. Továbbra is a hatalom kritikusa szeretnék maradni. Felvetődik, ki az igaz magyar? Azok az igaz magyarok, akik keblüket csépelve, fennen hirdetik magyarságukat, vagy azok, akik a fakó hétköznapiokon teszik a dolgukat.

Álláspontom szerint a magyarság ott kezdődik, amikor bármilyen rangos eseményen, ünnepen meghalljuk a mennyei dallamot, a Himnuszt, a Szózatot, vagy megpillantjuk a koronát és elérzékenyült lelkünkben, büszkén érezzük magyarnak magunkat, és ha külföldön járunk, bátran felvállaljuk nemzeti mivoltunkat.

Ott folytatódik, amikor Zalaegerszegtől Miskolcig, Nyíregyházától Sopronig, egy emberként ugyanazon cél érdekében cselekszünk, ugyanazon értékek megővésán fáradozunk, a nemzetet ért öröm,

vagy bánat egyszerre dobantja meg szívünket, közösen őrkdünk a kultúránk, az örökségünk, a környezetünk, a természeti kincsünk megtartásán. Ha ezekben eltérő érzések vetülete jelenik meg, és nem egységesen cselekszünk, akkor veszélybe sodorjuk azokat az értékeket, amelyek évezredek keresztül csakis a miénk volt. Nem várhatjuk el egy idegen nemzettől, hogy helyettünk, érdeklünkben cselekedjék!

Megbecsülést, tiszteletet másoktól csak akkor követelhetünk, ha mi is hasonlóképpen viseltetünk más népekkel, nemzetekkel szemben, és a végleteket elhagyjuk az egészséges önbecsülés mértékében.

Ki az ellensége a magyarnak? Erre sem lehet érdeksérelem nélkül felelni, de emeljük ki a „legnagyobb ellensége”! Saját nemzete ellen vét, aki média, vagy politikai hatalmának birtokában, és befolyásoló-képességének „erényével” a pillanatnyi érdeke, és a múlandó népszerűségének megővése érdekében, a magyarságon belül ellentéteket szít, aki nem az összefogásra, hanem a széttaszítottságra szólít fel.

A másik önpusztító szerepkör, amikor a legfőbb kulturális kincsünk, a magyar nyelv ellen vétünk. Az idegen szavaknak és kifejezéseknek nincs helye a hétköznapiokban, nincs helye a közéletben!!! Azzal nem leszünk nagyok, nem hatunk okosabbnak, bölcsőbbnek, ha beszédünkben, írásainkban „csillogtatjuk” eme ismereteinket. Hol vannak már azok a tündéri szavak, amelyekkel Arany, Vörösmarty, Kölcsey, Petőfi, Jókai, Mikszáth, Molnár, Kosztolányi, Kazinczy bátran ékesítették remekműveiket és gazdagították irodalmi értékeinket. Végig sétálva a települések utcáit és olvasva az üzletek, vállalkozások cégereit azt gondolhatnánk, a „bábeli zűrzavar” újabb formájának vagyunk részesei. *(Az idegen nyelvtanulás, nyelvtudás nem sorolandó a tárgykörhöz.)*

A leírtak ellen hogyan lehet védekezni? Erre nem tudok igazi gyógyírral előhozakodni. Javaslatom: együttesen építsünk gátat a kóros eszmékkel szemben, ne engedjük megmetyelezni lelkünket, és bátran keressük a közös jövőnket, méltón vitassuk jelenünket, kutassuk gyökereinket! A szebb jövőt csak „hármass felállítás” harmonikus, kiegyensúlyozott összhangjában szabad előhívni. A jövő fürkészése közben, pihentessük tudásunkat

ESSZÉ

- lehetőleg érzelemmentesen - a jelen helyes mérlegkészítésén, de ne felejtsünk el a múltbéli „fótonk” előtt megállni, és bátrán mögé pillantani, mert a tagadhatatlan igazság ott gyökeredzik.

NE FELEDJÜK: ISTEN VELÜNK VAN!

A döntés a mi kezünkben van, választhatunk:

HIT REMÉNY SZERETET! → Béke, nyugalom, összetartozás, megmaradás,
vagy

PÉNZ, HATALOM, RANG! → Harag, bosszú, kítaszítottág, szétesés.

Gondolataim zárásaként, **Radnóti Miklós** egyik költeményét ajánlom, amely halála előtt néhány hónappal született.

GYÖKÉR

*A gyökérben erő surran
esőt iszik, földdel él
és az álma hófehér.*

*Föld alól föld fölé tör
kúszik s ravasz a gyökér,
karja akár a kötél.*

*Gyökér karján féreg alszik,
gyökér lábán féreg ül,
a világ megférgesül.*

*De a gyökér tovább él lent,
nem érdekli a világ,
csak a lombbal teli ág.*

*Azt csodálja táplálgatja,
küld néki jó ízeket,
édes, igazi ízeket.*

*Gyökér vagyok magam is most
Féreg közt élek én,
Ott készül e költemény.*

*Virág voltam, gyökér lettem,
súlyos, sötét föld lettem,
sorsom elvégeztetett
fűrész sír fejem felett.*

*Lager Heidenau, Žagubica fölött a hegyekben,
1944. augusztus 8.*

Miskolc, 2005. június 26.

Székelykapu (Internet kép)